

er til Raadighed, og hvis man kommer ind og ser disse mange voksne Lærere foruden deres Lærer derude, kan man faa et Indtryk af, at Lærerhøjskolen er overfyldt paa det Sted; og hvis man saa udvider dette Indtryk og lader det gælde samtlige Rum i samtlige Klokketimer, kommer man til det fejltagtige Resultat, at det er en Institution, der er overfyldt med Elever. Det er den eneste Forklaring, jeg kan finde paa dette yderst mærkværdige Fænomen.

Jeg har nu gjort Rede objektivt, og jeg vil gerne endnu en Gang sige, at det er mit Haab, at den S. rid, der har staaet om Forstanderen, maa forstumme i Erkendelse af, at jeg fortsætter min Forgængers Bestræbelser for at arbejde paa et fuldkommen objektivt videnskabeligt Grundlag, og det gør jeg selvfølgelig saa meget mere, som al min Pædagogik, saa længe jeg overhovedet har skrevet og talt om den Ting, gaar ud paa, at man i en Skole skal være objektiv. Jeg vil haabe, siger jeg, at Striden maa forstumme, og at hele Rigsdagen maa samles i Begejstring og Iver for i saa høj Grad, som Statens Midler tillader det, at udvide denne Institution, som er af en saa overordentlig og uberegnelig Betydning for den danske Folkeskole. Thi det maa vi huske, Lyset kan ikke straaale, uden at det skinner paa nogen; hver eneste Gang man gør en Lærer dygtigere til sin Gerning, spreder den Dygtiggørelse, han har faaet, sig øjeblikkelig gennem Læreren til Hundreder og atter Hundreder af Børn. Der er ikke noget Sted, hvor Nationen med større Fordel kan lægge sine Penge end i Seminarier og i Statens Lærerhøjskole.

Efter disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at fremsætte nogle Udtalelser, som jeg retter til det ærede Medlem Hr. Pinstrup. Jeg har med den største Interesse læst, hvad det ærede Medlem har udtalt om København, jeg hørte i Gaar Aftes med den allerstørste Interesse det ærede Medlem nærmere udvikle sine Synspunkter med Hensyn til København, og jeg maa jo sige, at jeg giver ham Ret i, at de var ikke dikteret af Had til København, men derimod af Kærlighed til det danske Land, Land i snævraste Forstand, og en Kærlighed, som er begrænset til at gælde det danske Land og det alene.

Men jeg tror, det ærede Medlem Hr. Pinstrup har overset en Ting, og det er den, at naar han saaledes udtaler sig om Hovedstaden, rammer han samtidig, naar han begrunder det, som han gjorde, samtlige danske Købstæder. Det ærede Medlem har naturligvis Ret i, at der gror ikke Flæsk

inde paa Asfalten i København, men han kan dog ikke være blind for, at der heller ikke gror Hvede og Havre paa Gaderne i Nibe og Sæby. Altsaa, hvis det, som han siger, er Landbruget — jeg vil gerne tage det i videste Forstand —, der er den egentlige Værdiskaber her i Landet, saa rammer det ærede Medlems Kritik ikke Hovedstaden alene, men saa rammer den alle Landets Købstæder, ja, al bymæssig Bebyggelse i hele Landet. Det ærede Medlems Kongstanke er jo den, at det er daarligt bevendt i alle Byer med Hensyn til Produktion af virkelige Værdier, den foregaar kun et eneste Sted, og det er ude i det rigtige Bondeland. Nu vil jeg dog gerne indskyde den Bemærkning, at medens det ærede Medlem Hr. Pinstrup aabenbarer, hvad man kan tænke i Venstre angaaende Byernes Produktion af materielle og ideelle Værdier, saa forholder det sig ikke omvendt saaledes, at Menneskene inde i Byerne ikke højvurderer det Arbejde, som foregaar ude paa Landet, tværtimod, det er mange Gange sagt her af Byernes Repræsentanter, at de har den fulde Forstaaelse af det Arbejde, der gøres ude i det egentlige Bondeland, at de højagter den danske Bonde, at man herinde i Byerne udmærket godt ved, at den danske Bonde indtager en fremragende Plads i Verden. Det ved vi alle, vi har altsaa ikke den snævre Opfattelse, at det er os herinde alene, der skaber de værdifulde Værdier, hvis man tør vove at bruge et Udtryk, der ikke er helt logisk, medens det omvendt er det ærede Medlem Hr. Pinstrups Opfattelse, at man kun i Bondelandet skaber de egentlige Værdier. I denne Forbindelse vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hvis han havde lidt mere Sans for de Værdier, som skabes inde i Byerne, de aandelige Værdier, vilde han sikkert have kunnet finde paa at slaa op i Statistisk Aarvog for 1924 Side 12—13 for dèr at finde en Statistik, som kunde vise ham de rigtige Tal med Hensyn til, hvor mange der lever af Landbruget. Det staaer nemlig dèr, men saaledes er det jo, naar man beskæftiger sig alene med Landbruget og ikke regner det andet for noget, saa kan man ikke en Gang heller tilegne sig Evne til at slaa op i den Statistik, som staaer paa ens Plads. I denne Statistik staaer der Side 13, at der i alt i det egentlige Landbrug i Danmark er 990 505 Personer af en Befolkning paa 3 267 000, d. v. s., at med egentligt Landbrug er beskæftiget paa det nærmeste 30,4 pCt. af den danske Befolkning. Og for at det ærede Medlem ikke skal overse det, gør jeg ham opmærksom paa, at en af Linierne i denne